

Signe derimod havde en stor og ganske smuk Sopran, som hun brugte med et Overmaal af Kraft, der dannede en karakteristisk Modsætning til den Beherskelse og det Maadehold, hun under alle andre Livets Forhold lagde for Dagen. Som hun dør sad med sine tykke, arbejdsrøde Hænder paa det gamle Instruments gulnede Tangenter og med Blikket løftet mod det Høje, var det overhovedet ikke vanskeligt at se, hvad det var for en Tro og et Haab og en Kærlighed, der gav denne endnu ikke tyveaarige unge Pige Styrke til med en saadan Selvfornægtelse at ofre sin Ungdom for Hjemmet og sine smaa Søsken. Ikke fordi hendes Ansigtstryk paa nogen Maade tydede paa sværmerisk Betagethed, hin overjordiske Henrykkelse, hvorunder Himlene aabner sig, mens Sjælen gennem bæves af salige Syner. Som en ægte Sidenius havde hun slet ingen Anlæg for katolsk Mysticisme. Den sikre Fortrøstning, der afspejlede sig i hendes Ansigt, mens hun sang, og gav hendes Stemme en saa usædvanlig Inderligheds Kraft og Varme, udsprang fra en forholdsvis nøgtern, dogmatisk begrundet Forvisning om at høre til den lille Flok, der søgte Retfærdiggørelsens snevre Sti, og hvis Arvelod var i Himlen, hvor en Gang den evige Herlighed skulde blive dens Løn for al Møje og alle Afsavn.

Midt i Salmens andet Vers løftede Faderen Hovedet med et lyttende Udtryk og udbrød med ét: »Stille!« — Samtidigt kaldte Moderen inde